

Overtrædelse af de i Henhold til §§ 1 og 2 indgaaede Kontraktforhold for Entreprenørernes Vedkommende skal medføre offentlig Tiltale og Straf af Bøder indtil 500 Kr. og i Gentagelsestilsælde simbelt Fængsel indtil 3 Maaned. Der er allerede fra forskellige Sider blevet rørt ved dette Spørgsmaal, og jeg kan ikke andet end slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne, at det er mildest talt ret ejendommeligt, om man mener ved en lille Lov som denne at kunne gaa til en saa bethdelig retslig Omordning af en saa ejendommelig Karakter som, at man her indfører Bøder og Fængselsstraf strafferetlig for de Entreprenører, som enten fordre eller tillade Arbejde ud over de i Lovforlaget fastsatte 10 Timer, medens Arbejderne ere fuldstændig sagesløse. Jeg kan ikke saa andet ud af Forlaget, end at de ere sagesløse, selv om de arbejde ud over de 10 Timer, og selv om det er efter Arbejdernes eget Ønske, at Entreprenørerne give deres Samtykke dertil. Det forekommer mig, at det bliver for urimeligt, at Entreprenørerne som den ene af de to Parter, der overtræder Loven, ikke alene skulle tiltales, men skulle være offentlig Baatale undergivne, medens den anden Part, som ligeledes overtræder Loven, er fuldstændig fri.

Endvidere bestemmer den samme Paragraph, at Brud paa Arbejdsaftaler, Brud paa Kontrakter fra Entreprenørens Side ligeledes ere offentlig Baatale undergivne, medens eventuelle Brud fra Arbejdernes Side ligesom hidtil kun kunne paatales ved privat Søgemaal. Det er heller ikke at stifte Sol og Vind lige, og jeg kan for mit Vedkommende ikke erkende, at Demoralisationen — som jo maa antages at kunne være til Stede, da der foreslaas Undtagelseslove for saadanne Misbrug — jeg kan ikke erkende, at Demoralisationen, hvis en saadan er til Stede, skulde være i saa væsentlig Grad større hos Entreprenørerne end hos Arbejderne, at det er nødvendigt at gaa til saa drastiske Bestemmelser som her, at der skal finde offentlig Baatale Sted mod Entreprenørens Forseelse, hvorimod der aldeles ikke er Tale om noget lignende over for Arbejderne. Jeg kan ikke tænke mig, at Rigsdagen skulde kunne enes om en Foranstaltning af denne Natur, og jeg erindrer ogsaa meget vel fra Udvalgets Behandling af denne Sag i Fjor, at man ogsaa der havde sine stærke Tvivl. Andet eller mere skal jeg ikke sige om denne Sag.

Derimod det fjerde Punktum, som Loven indeholder, Tilvejrbringelse af Garanti for, at Arbejderne saa det Bedrag for deres Arbejde, som de fortjene, hos de Mænd, der

paatage sig offentlig Arbejde, det skal jeg ikke sige et Ord imod. Det finder jeg kunde være fuldstændig berettiget og fuldstændig paa sin Plads, hvis der var virkelig Trang til en saadan Bestemmelse. Denne Bestemmelse vilde der ikke være det ringeste at sige til, for saa vidt den kunde anses for nødvendig. Det tror jeg imidlertid ikke den kan siges at være. Jeg har ganske vist hørt i Dag, at der skal have foreligget to Tilfælde, hvor en Entreprenør har besøget sine Arbejdere eller været fuldstændig ude af Stand til at hde dem, hvad der tilkom dem, men jeg tror ikke, det er mere end det ene af de anførte Eksempler, der er rigtigt. Det Tilfælde, det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (N. Jensen) nævnte, kender jeg slet ikke. Ved det andet, som der har været Tale om, et Forhold, der kom til Stede ved Udvidelsen af Ringsted Banegaard, var Forholdet, saa vidt jeg ved, ikke det, at Arbejderne ikke fik, hvad de havde til gode, men kun det, at de maatte vente kortere eller længere Tid ud over det Tidspunkt, da Beløbet var fortjent. Saa vidt jeg ved, er ingen Arbejder gaaet derfra uden at have faaet sit Tilgodehavende; men jeg ved vel, at paa Grund af mislige Omstændigheder hos den paagældende Entreprenør, som for Resten for længst er død og borte, maatte de vente nogen Tid paa deres Tilgodehavende. (Ministeren for offentlige Arbejder [Singerløv]): Og saa fik de det, for Ministeren gav Afslud paa Sikkerheden for sit Vedkommende). Jeg tvivler ikke om, naar den højtærede Minister siger det, at det er gaaet til paa den Maade, men det staafæster allsaa min Mening, at Arbejderne have faaet, hvad der tilkom dem. Jeg skal indrømme, at der kan, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (N. Jensen) nævnte, være Tilfælde, som ikke ere komne til almindelig Kundskab, hvor Arbejderne ere gaaede glip af nogen Del af deres Fortjeneste. Jeg skal ikke benægte det, der er muligt, men det er ikke mig bekendt, og for en saadan Mulighedsskyld at gaa til Undtagelsesbestemmelser, som paa en vis Maade nedsette en bestemt Samfundsklasse, nemlig de Medborgere, der paatage sig offentlige Arbejder, i en Slags anden Klasse, derved, at man ved særlige Love forpligter dem til at hde paa særegen Maade Garanti for, at de opfyldte deres Forpligtelser over for Arbejderne, det forekommer mig ganske vist at være noget rigoristisk, mere rigoristisk end Situationen, saaledes som den efter min Mening stiller sig, giver Anledning til. Men det er ikke destomindre et Punkt, som jeg indrømmer,